HUSTLER

NUMMER 30 ƒ 12,95 Bfr 250

NEDERLANDSE UITGAVE

DE GEHEIME KUNSTEN VAN DE JAPANSE GEISHA'S

FOTOREPORTAGES:
Dawn & Hank
Todd & Jenny
Elsa
Brittany
Raveness

Mona Lee HEEFT ALTIJD ZIN

Tabatha en Lailai INDIAANSE SCHONEN

RACISTISCHE MISDADEN: ECHT EN VERZONNEN

ALLEEN VOOR VOLWASSENEN

MIS 'M NIET!

TOPMODELLEN STEEDS NAAKTER OP DE CATWALK!

HIGH SOCIETY

HIGH SOC

Nr. 39 ƒ 12,95 / Bfr 250

Claudia
Blonde nymphomane

Pornoster
Nikki Tyler
ontmoet een dokwerker op de kade

Gluren naar de buren: een paradijs voor een voyeur

De sterren van morgen:
High Society
stelt ze voor

ALLEEN VOOR VOLWASSENEN

DEZE MAAND EVENEENS VERKRIJGBAAR

DE MOOISTE MEIDEN UIT DE U.S.A.

HUSTLER

nummer 30

VAN DE HOOFDREDAKTEUR

IN FRONT, MOND EN KONT

Ik zit lekker in de tuin achter mijn portable computertje een hoofdredactioneel stukje te schrijven, als ik in mijn ooghoek mijn buurvrouwtje zie rondscharrelen. Mijn buurvrouwtje is een bevallig wezentje van ergens voor in de dertig. Ze heeft een lief gezichtje met mooie amandelvormige ogen, ze staat hoog op haar benen en is in het gelukkige bezit van een stel fraaie borsten en billen. Ze is getrouwd met een morsig mannetje, dat z'n schaarse vrije tijd misbruikt om kruiswoordraadsels op te lossen.
Iedereen uit de buurt vraagt zich af, wat zij ooit in hem gezien heeft, want hij is lelijk en heeft totaal geen gevoel voor humor. Op een keer vroeg ik hem naar een ander woord voor een geslachtsdeel van drie letters verticaal, maar dat grapje was niet aan hem besteed. Op buurtfeestjes loopt Jaap (zo heet-ie) er als Jan met het verticale geslachtsdeel bij, terwijl Carla (zo heet zij) altijd de stralende koningin is. Op zo'n feest zwermen de mannen als geile darren om haar heen, omdat geen enkele kerel zich kan voorstellen wat zo'n stoot bij dat miezerige ventje te zoeken heeft. Toch weet Carla haar belagers met een charmante glimlach van zich af te houden en blijft ze steevast haar ondermaatse echtgenoot trouw. Behalve dan op deze zonnige, broeierige middag...
"Wat ben je aan het schrijven, Philippe?" roept Carla met haar innemende glimlach.
Carla gaat gekleed in een bikini, die vrijwel niets aan mijn fantasie overlaat. Ze heupwiegt op me toe en ik voel ongewild een hevige beroering in mijn korte broek ontstaan. Ze gaat naast me staan en buigt zich voorover om de tekst op het beeldscherm te lezen. Ze staat zo dichtbij dat ik haar hart in haar borsten hoor kloppen. Er hangt iets in de lucht... Zijn het de zoemende bijen in de geil geurende bloemen? Is het de zinderende zomerhitte of is het onze schaarse kleding, waardoor mijn hart op hol slaat? Carla slaat de map open, die naast mijn computer ligt. Daarin liggen de foto's van dit nummer van HUSTLER. Ze krijgt een rood hoofd en kijkt me vervolgens verward en smachtend aan. Ik sta op en ze kijkt gefascineerd naar de bobbel in mijn broek. Besluitvaardig pak ik haar hand en samen rennen we naar binnen.

Ik denk nog vaak terug aan die zonnige dag in augustus en draai dan bovenstaand filmpje (en het vervolg daarop) opnieuw in mijn geest af. Ik kan me niet herinneren ooit zo'n geweldig nummer te hebben gemaakt. Het was de eerste keer dat ik finaal uit mijn bol ging en van geiligheid niet meer wist wat ik aan het doen was, behalve dan dat ik haar overal heb geneukt... in front, mond en kont...
Als u deze HUSTLER doorbladert, bedenk dan dat het de foto's uit dit nummer waren die Carla in vervoering brachten en mij de lekkerste sex sinds jaren hebben bezorgd...
Een betere aanbeveling kan ik niet geven...

Philippe Machin, hoofdredacteur

COLOFON

HUSTLER

NEDERLANDSE EDITIE

HUSTLER wordt maandelijks uitgegeven door Fira Press Holland N.V., in samenwerking met Grafinter Edicions, AND.

Verantwoordelijke uitgever voor België: Rob Harren, Piers Raveschootlaan 131, 8300 Knokke

Distributie Nederland: Aldipress B.V., Utrecht

Distributie België: Glamour Press N.V./AMP, Brussel

Druk: Rotographik - BARCELONA

The U.S. edition of HUSTLER (ISSN -0149-4635) is published bij HG Publications Inc., 9171 Wilshire Boulevard, Suite 300, Beverly Hills, CA 90210, USA.

Gedrukt in Spanje
Printed in Spain

VAN ACHTEREN PLEASE

Het Indianenvolk staat opnieuw in de belangstelling... als u tenminste de reformwinkels moet geloven, die u walvistraan in de maag splitsen om het leven van nóg weer een zeehondje te redden. Je kijkt je ogen uit in dat alternatieve circuit. En niet alleen je ogen, ook je oren kun je er de kost geven. Luister maar eens naar de New Age muziek, die u vaak in dezelfde winkels toeschalt. Onverstaanbare liedjes met teksten als OEMBA-OEMBA-AHAA en BUTT-BUTT-BRABBELKONT zijn momenteel erg populair. Deskundigen beweren dat het gaat om rituele (zoniet heilige) muziek (die trouwens regelrecht uit de computer komt). De woorden zijn onverstaanbaar, maar schijnen heuse mantra's te zijn met gegarandeerde Manitoe-bezweringen. Kan natuurlijk, maar voor hetzelfde geld zingen ze zoiets als "dat gaat naar Den Bosch toe"... Hoe dan ook, wij van HUSTLER luisterden naar de New Age muziek en wat blijkt? De Indianen houden van anale sex! Als een squaw zich namelijk volledig openstelt, dan stoppen die dekselse Indianen hun OEMBA in de BUTT van een squaw... AHAA! 't Wordt weer een wervelende wirwar in de wigwam!

PORNO UIT DE OUDE DOOS...

Kent u haar nog? Dit is Cummin Myhanda, alias het Gat van Rio de Janeiro. De oudere generatie herinnert zich vast haar grote hit 'Yes, we have no Banana's!' (en andere successen) nog wel.

GATVERDARRIE NOG AAN TOE, ZEG!

Laat Fido zijn eigen ballen likken! Je verwent die hond te veel!

MONA LEE

foto's van Matti Klatt

HEEFT ALTIJD ZIN

"Mannen weten niet hoe het is om je altijd opgewonden te voelen." Mona Lee zucht gelaten, terwijl ze in haar hard geworden tepels knijpt. Met een beetje strelen en spelen met haar borsten hoopt ze haar verlangen in te dammen. "Ik word vreselijk hitsig als ik mezelf vinger. Alleen een man kan me dan tot bedaren brengen. Tenminste, als hij bereid is om zich een beetje in te spannen en meer te doen dan z'n lul in m'n kut steken." De mooie brunette draait zich om en laat ons haar sexy billen zien. "Er is trouwens nog een plekje, dat bevredigd moet worden," fluistert ze. "Als ik in m'n kont geneukt wordt, ga ik helemaal uit m'n bol!"

Dawn & Ha

DE VULKAAN STAAT

OP UITBARSTEN...

Foto's van Matti Klatt

Als de toeristen vernemen dat de vulkaan Grote Snikkel op uitbarsten staat, vluchten ze massaal het eiland af. Maar Hank niet. Nadat hij zijn vrouw en kinderen naar een naburig eiland heeft geëvacueerd, keert hij terug en gaat op z'n gemakje op het strand liggen wachten op de uitbarsting. Dan ziet hij een meisje naderbij komen. Het is Dawn, de duikinstructrice van het hotel.

"Ik dacht dat iedereen vertrokken was," zegt de naakte blondine verbaasd, terwijl ze haar prachtige, gebruinde huid met olie insmeert. Hank ziet haar schaamlippen glinsteren. Een teken dat ze opgewonden is. Hij knielt naast haar. Zijn tot leven gekomen genotsknots verraadt heftige emoties. De aarde begint te beven.

"Ben je niet bang?" vraagt Hank.

"Nee..." fluistert Dawn. "Ik ben als jij. Jij en ik houden van de ongerepte natuur en de spanning van een eruptie..." Dan laat Dawn zich overweldigen door Hanks natuurkracht.

"Ah..." zucht ze, "wat is het toch heerlijk om jouw uitbarsting in m'n binnenste te voelen..."

ELSA

"Wil je met me spelen?" vraagt Elsa. Ze heeft haar vliegtuig gemist en moest noodgedwongen een hotelkamer nemen. "Mijn vlucht vertrekt pas morgenochtend. Zullen we samen de nacht doorbrengen en wat spelen? Ze haalt een paar dobbelstenen te voorschijn.

"Ik weet de regels niet meer precies, maar ik weet wel dat degene met het laagste aantal ogen een kledingstuk moet uittrekken. Zullen we dan maar?" Elsa gooit twee zessen... Zien we iets van teleurstelling in haar ogen? Maar dat duurt niet lang. "We veranderen de regels," zegt ze met een knipoog. "Wie het hoogste gooit mag met de ander doen wat hij of zij wil..."

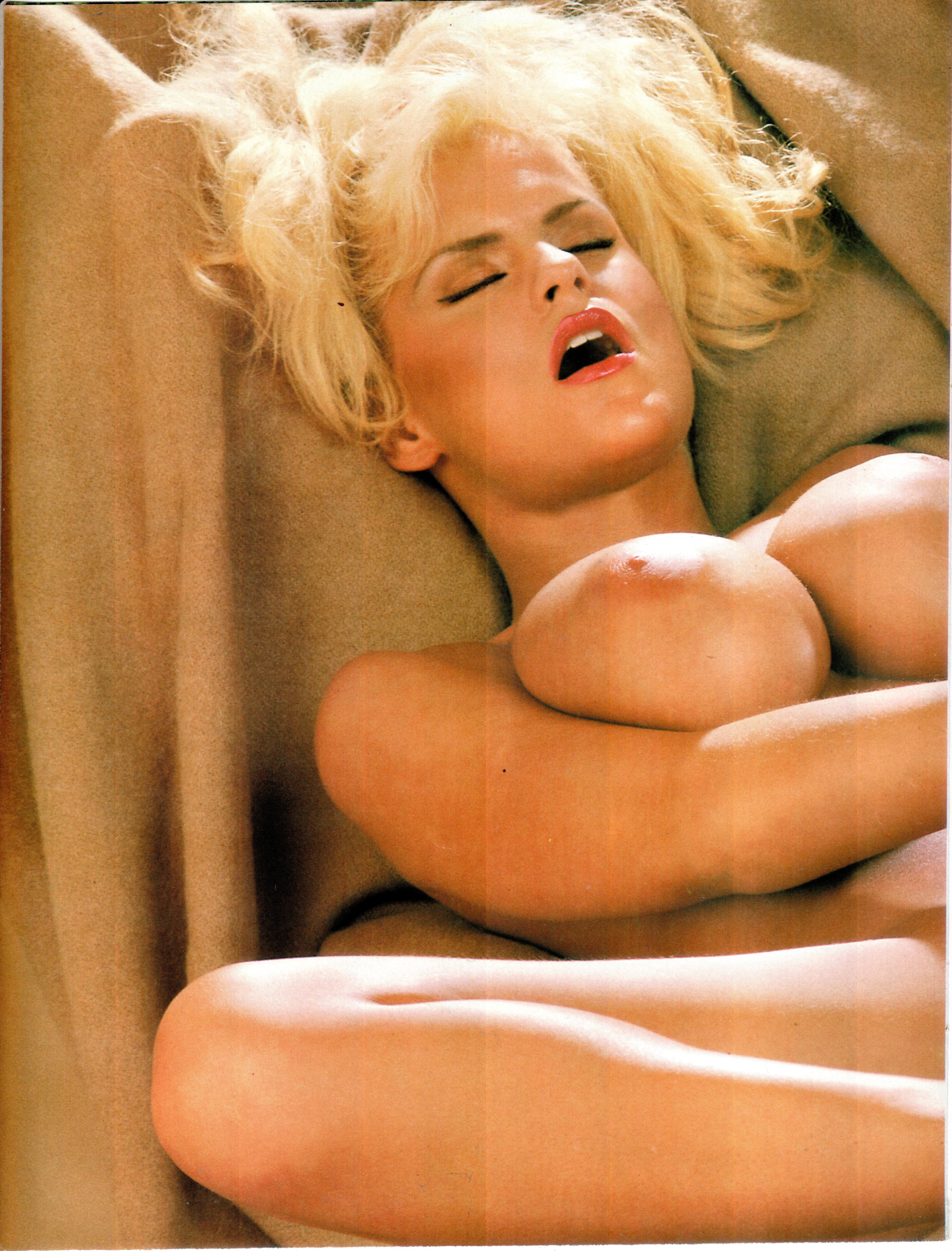
SAMEN SPELEN

FOTO'S VAN JAMES BAES

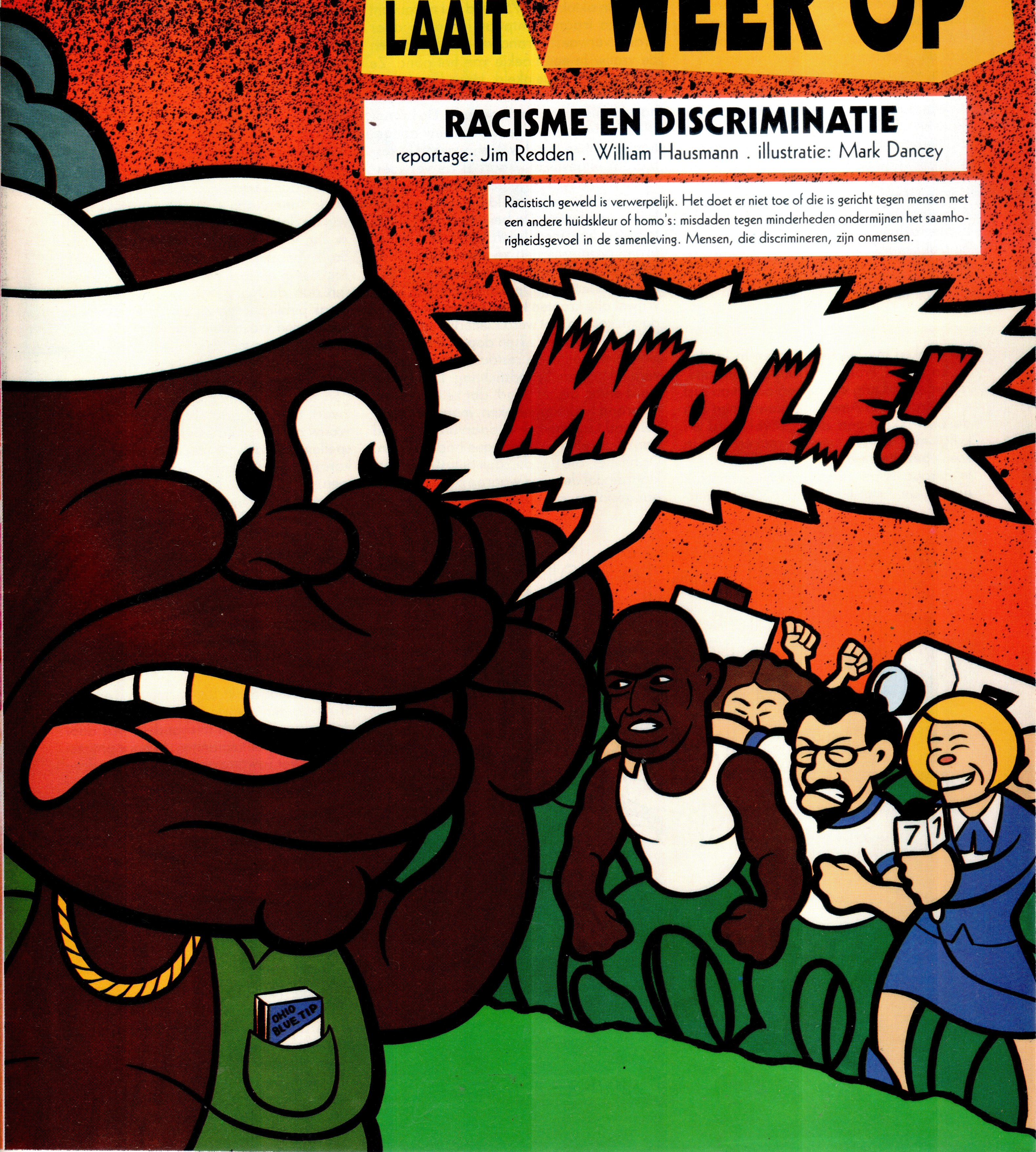

Lighter Fluid

HET VUUR LAAIT WEER OP

RACISME EN DISCRIMINATIE

reportage: Jim Redden . William Hausmann . illustratie: Mark Dancey

Racistisch geweld is verwerpelijk. Het doet er niet toe of die is gericht tegen mensen met een andere huidskleur of homo's: misdaden tegen minderheden ondermijnen het saamhorigheidsgevoel in de samenleving. Mensen, die discrimineren, zijn onmensen.

RACISTISCHE MISDADEN - **Brandweerlieden vonden de vrouw ergens in een hoekje. Ze was ernstig toegetakeld. Haar handen en voeten waren vastgebonden en een hakenkruis was in haar buik gekerfd.**

Nederland staat bekend als een tolerant land. Toch blijven wij ook in ons eigen paradijsje niet gevrijwaard van racistische invloeden. Denk maar eens aan de opmars van de extreem-rechtse politieke partijen en het broeit in de buurten waar allochtonen en Nederlanders naast elkaar wonen. Enkele maanden geleden dacht iedereen dat het tot een uitbarsting was gekomen. De brand in Den Haag in het huis van een Turks gezin, waarbij de moeder en haar kinderen om het leven kwamen, werd beschouwd als een daad van racisme en veroorzaakte bijna een diplomatiek incident. Ankara riep de Nederlandse regering op maatregelen te nemen om de minderheden beter te beschermen, in plaats van de Turken eeuwig met opgeheven vingertje de les te lezen over mensenrechten. De daders werden gezocht binnen extreem-rechtse groeperingen. Uiteindelijk werd de dader gepakt - het was een Turk.

* * *

Vergeleken met de rassenrellen in landen als Engeland, Frankrijk, Duitsland en Italië, is Nederland nog steeds een oase van rust en tolerantie. In Amerika daarentegen zijn de ontwikkelingen doorgeëvolueerd en krijgt men steeds meer te maken met in scène gezette misdaden tegen allochtonen. In Europa is dit verschijnsel nog tamelijk nieuw. De Amerikanen hebben er inmiddels mee leren leven. Misdaden worden daar regelmatig in de schoenen van racisten geschoven. Allochtonen hopen meelij te wekken om er zo beter van te worden. Enkele 'slachtoffers' gaan daarbij soms heel wel ver in hun zelfverwondingen. Een voorbeeld: In oktober 1995 werd het restaurant van een Iraans echtpaar in Fargo door brand verwoest. Brandweerlieden vonden de vrouw in een hoekje van het pand. Ze was ernstig toegetakeld. Haar handen en voeten waren vastgebonden en er was een hakenkruis in haar buik gekerfd. De brandstichters hadden volgens de vrouw aangenomen dat ze dood was en waren het restaurant uitgevlucht. Voordat de verwoestende brand was uitgebroken had de vrouw al meerdere malen melding gemaakt van kleine incidenten. De bewoners van Fargo toonden hun medeleven. De nacht na de brand organiseerden ze een mars door de stad. Er werd geld ingezameld voor een nieuw restaurant. Op radio, televisie en in vrijwel alle kranten kreeg het incident aandacht, kortom, het werd - letterlijk en figuurlijk - een 'hot item'. Tien dagen later arresteerde de politie de restauranthoudster op verdenking van brandstichting. De Iraanse werd ervan beschuldigd, dat ze niet alleen de brand had aangestoken, maar ook zichzelf had toegetakeld en daarvan de schuld aan racistische groeperingen had gegeven. De officier, die met de zaak belast was, verklaarde dat de wijze waarop de brand was aangestoken, de manier waarop de vrouw was vastgebonden (voeten en mond waren veel strakker vastgesnoerd dan de handen) en het verschil in diepte van de wonden er op wezen dat de vrouw het allemaal zelf had georganiseerd. Een aankoopbon, en een blik petroleum dat de vrouw aan de vooravond van de brand had gekocht en waarvan de resten tussen het puin werden gevonden, bevestigden de vermoedens van het onderzoekteam.

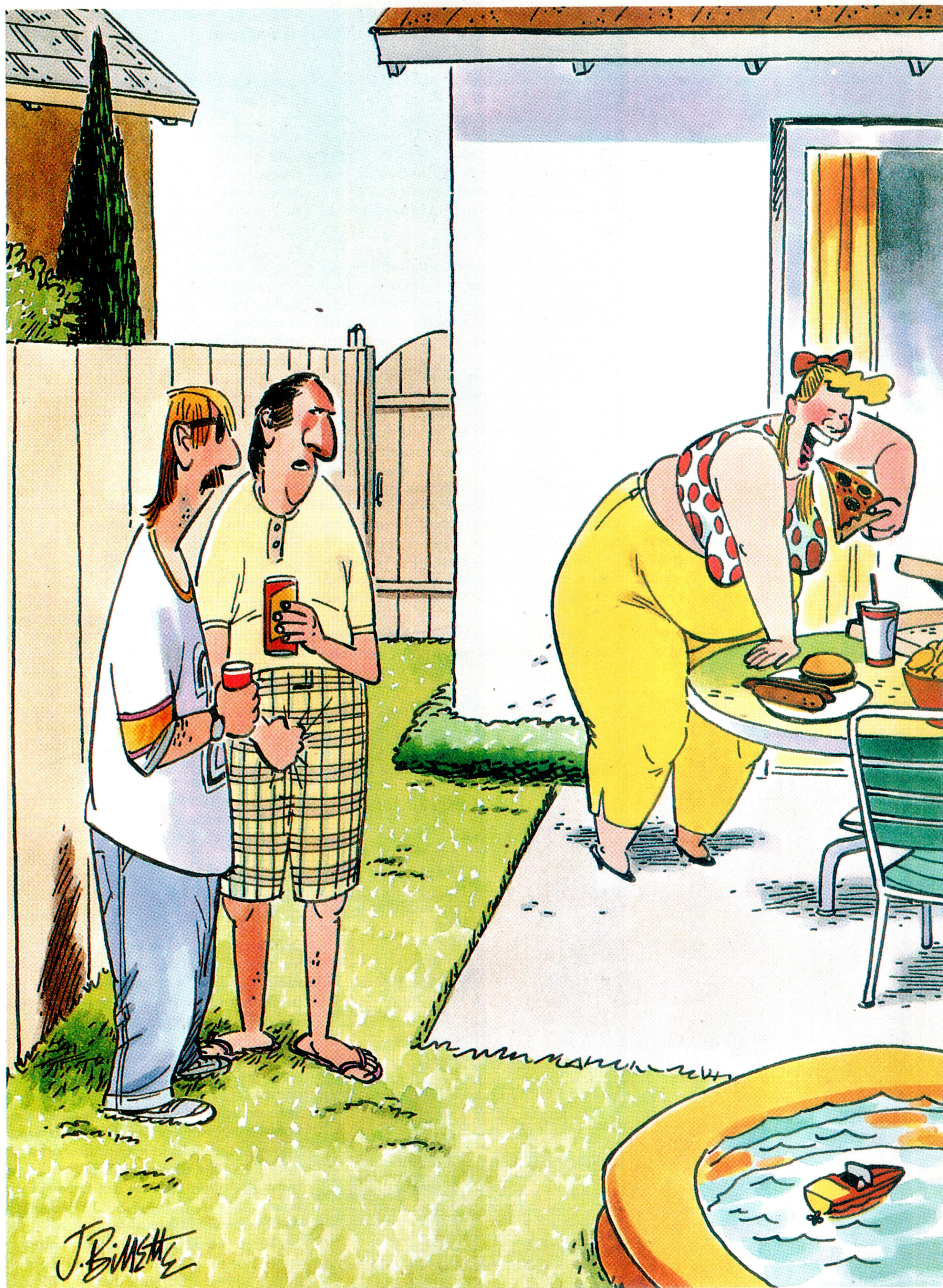
* * *

Amerikanen zijn meer gewend aan uitwassen dan wij. Bijna dagelijks wordt er in de media aandacht aan besteed. De gemiddelde Amerikaan kijkt er nauwelijks meer van op dat er af en toe iets discriminerends in zijn eigen buurt gebeurt of dat er misbruik van zijn vertrouwen wordt gemaakt. Jack Levin en Jack McDevitt zijn hoogleraren aan de Northeastern University. Onlangs publiceerden zij een boek over hoe haat tegen vreemdelingen ontstaat. In hun boek schrijven ze: "Het is thans nog onmogelijk om exacte cijfers te geven over het aantal geweldmisdrijven dat gericht is tegen mensen, louter en alleen omdat ze zwart, latino, Aziaat, blank, gehandicapt, vrouw of homo zijn." Beiden auteurs voorspellen dat racisme met een gewelddadig karakter de komende decennia zal toenemen.
Auteur Laird Wilcox is wat minder pessimistisch en verklaart dat niet meer dan 1% van het geweld in Amerika discriminatie als onderliggende oorzaak heeft. Wilcox onderstreept, dat een groot deel van de gerapporteerde aanslagen (zoals de brand in Fargo) vals is. Wilcox zelf heeft maar liefst 500 verklaringen onderzocht en daarvan bewezen dat het merendeel valse aangiften zijn. Enkele voorbeelden...

* In november 1987 verklaart Tawana Brawley, een zwarte tiener uit New York, dat ze gegijzeld en mishandeld was door drie blanke politiemannen. In haar procesverbaal liet Tawana opnemen, dat het drietal haar niet alleen had aangerand, maar ook had besmeurd met hondenpoep, haar in een plastic zak had opgesloten en racistische leuzen op haar huid had geschreven. De politie ontdekte echter, dat een groepje vrienden Tawana had gezien op het moment dat ze zogenaamd aangerand en opgesloten was. Later bleek dat het meisje het grootste deel van haar 'opsluiting' in een door haar familie gehuurde flat had doorgebracht.

* Oktober 1988: Quentin Banks, een zwarte student van de Northwestern Missouri University (Maryville, Missouri) meldde de politie, dat hij aangevallen was door een groep racisten die hem met de dood had bedreigd. De student werd de held van de campus. De directie van de universiteit liet hem een aantal seminars over racisme ge-

Mien weet haar mondje te roeren en ze kan heel wat gebakjes en hotdogs aan,
maar met pijpen hoef je niet bij haar aan te komen..

ven. Een maand na de vermeende misdaad gaf Quentin toe dat hij alles had verzonnen.

* Op een ochtend ontdekten studenten van de New York State University racistische slogans, die op de deur van de joodse studentenvereniging waren gekalkt. Dat gebeurde precies vijftig jaar na de Kristallnacht in Duitsland, de nacht waarin de nazi's vrijwel alle joodse eigendommen vernielden. De meeste Amerikaanse kranten maakten melding van het incident. Een jaar later werd de voormalige voorzitter van de vereniging James Oppenheim gearresteerd. Oppenheim erkende dat hij verantwoordelijk was voor de racistische leuzen. Hij vond dat de door zijn vereniging georganiseerde manifestatie ter nagedachtenis aan de Kristallnacht te weinig aandacht kreeg en rekende er op dat zijn daad stof tot nadenken over het antisemitisme zou geven.

* In 1989 diende de bekende televisiepresentator Morton Downey Jr. een klacht in. Hij zou op het toilet van het vliegveld van San Francisco aangevallen zijn door drie skinheads. Volgens de presentator hielden de skinheads hem vast, schoren een deel van zijn hoofd kaal en tekenden een swastika op zijn voorhoofd. Ze namen afscheid van hun slachtoffer met de kreet 'Sieg Heil!'. De veiligheidsdienst van het vliegveld geloofde geen woord van wat Downey beweerde. Men had op het vliegveld geen enkele 'van de norm afwijkende' passagier gesignaleerd. Uiteindelijk gaf Downey toe dat hij de mishandeling had verzonnen om de kijkcijfers van zijn programma op te krikken.

* Sabrina Collins, een zwarte studente van de universiteit van Emory, beweerde dat ze het slachtoffer was van discriminerende leuzen. Kreten als 'vuile negerin' en 'negerin val dood' zaten op de muur van haar douche geschilderd. Naar aanleiding van deze gebeurtenis werd er enkele dagen later door 700 studenten een protestmars tegen racisme gehouden. De autoriteiten vertrouwden Sabrina echter niet. In een dreigbrief die ze had ontvangen, zat een fout in de schrijfwijze van een woord, waarvan bekend was dat zij die altijd maakte. Bovendien bleek uit onderzoek dat de brief op haar typemachine was getypt. De openbare aanklager besloot de zaak te seponeren: "Dit meisje heeft meer baat bij een psychiatrische behandeling dan bij een proces," was zijn commentaar.

* Tussen mei en oktober 1992 werd Azalea Cooley het slachtoffer van een aantal racistische mishandelingen. Azalea is negerin, lesbisch en wegens een handicap aan haar benen, beweegt ze zich meestentijds in een rolstoel voort. Ze zou naar eigen zeggen met de dood zijn bedreigd en de muren van haar huis waren beklad met discriminerende leuzen. Ze zocht steun bij plaatselijke hulpverleningsinstanties en haar verhaal haalde de voorpagina van de krant. Op 1 november reed Cooley in haar rolstoel aan het hoofd van een antidiscriminatie-demonstratie. Diezelfde avond gooide iemand een brandend kruis in haar tuin. Wat Cooley niet wist, was dat het incident door een verborgen camera van de politie was gefilmd. De video laat duidelijk zien hoe het kruis vanuit het raam van haar eigen huis in de tuin wordt gegooid. Niet lang daarna bekende Azalea, dat de door haar afgelegde verklaring vals was.

* In augustus 1994 brandde in een dorpje in Oregon een huis af. De drie bewoners verklaarden dat ze het slachtoffer waren van een reeks racistische acties. Een paar dagen voor de brand hadden onverlaten dreigbrieven onder hun deur geschoven. Ook waren er anonieme telefoontjes geweest, waarin de brand werd aangekondigd. De dorpelingen waren geschokt. Ze konden zich niet voorstellen dat er dorpsgenoten waren die zoiets konden doen.
Enkele dagen later werd het drietal door de FBI gearresteerd. De 'slachtoffers' werden ervan beschuldigd dat ze de brand zelf hadden aangestoken om de verzekering 85.000 dollar af te troggelen. Tijdens een nachtelijke routinepatrouille had de politie toevallig op videoband vastgelegd dat de bewoners waardevolle bezittingen uit hun huis haalden. Dat gebeurde vlak voor de brand...

* * *

Jack Levin gelooft niet in Wilcox' argumenten. Volgens de hoogleraar gaat het om toevalligheden; bovendien acht Levin het mogelijk, dat racisten en leden van ultrarechtse bewegingen deze gebeurtenissen gebruiken om aan te tonen dat er geen sprake is van een discriminatieprobleem. "Uit racistische motieven gepleegde misdaden worden eerder onderschat dan overschat. Veel mensen worden slachtoffer van vreemdelingenhaat. Bovendien zijn er veel mensen, waaronder pas toegelaten immigranten, die niet naar de politie durven te gaan."
Levin geeft overigens toe dat sommige verhalen met een korreltje zout moeten worden genomen. "Natuurlijk zit er kaf onder het koren. Maar valse aangiften vind je bij ieder type misdaad. Het is nu eenmaal zo, dat de wereld vol zit met mensen, die valse aangiften doen in de hoop er zelf beter van te worden."

Het is uw eigen schuld. Had u maar niet tussen de deelnemers aan de gay manifestatie moeten staan...

OPBLAAS
KOOR-
KNAAPJE
FL. 75,-
BLOND
GODDESS

RACISTISCHE MISDADEN - Eden Fonvielle, die geld inzamelde voor Riege, gaf later toe: "Het ging me er eerlijk gezegd niet eens om of hij werd gemolesteerd omdat hij homo was. Dat het de pers haalde, trok me aan."

Met zijn gegevens over valse aangiften wil Wilcox wat tegenwicht bieden. Hij waarschuwt tegen de schade, die valse aangiften bij de publieke opinie veroorzaken. De mensen moeten verontwaardigd blijven als er weer eens een racistische terreurdaad wordt begaan. Nu raken ze afgestompt door de valse aangiften. Wilcox wil ook bewijzen, dat de mensheid niet zo racistisch en rancuneus is als de pers ons wil doen geloven. (Vrij) onschuldige mopjes over minderheden, en de grove oorlogsmisdaden in voormalig Joegoslavië, Rwanda, Burundi en Zaire worden op één hoop geveegd. We worden door de gruwelijkheden in deze landen zo overdonderd, dat we bijna vergeten dat er op aarde nog vredelievende en tolerante mensen rondlopen. De altijd negatief berichtende pers werkt ontmoedigend op ons zelfbeeld en veel mensen raken er daardoor van overtuigd, dat racisme eigen is aan de mens. En dat is nu juist iets dat we moeten pogen te voorkomen.

* * *

Journalist John Henrickson maakt zich ook zorgen om de rol van de media: "Ik heb een tijdje in Nederland gewoond en gewerkt, en daarom volg ik de gebeurtenissen in jullie land nog altijd op de voet. En wat me daarbij opvalt, is het verschil in gevoelswaarde van bepaalde berichten. Bewoners uit Rotterdam, die demonstreren tegen drugshandel in hun straat, komen in de media weliswaar aan bod, maar er wordt geen klap aan hun probleem gedaan. Wel wordt er uitgebreid aandacht besteedt aan een illegaal Turks gezin dat jullie land zal worden uitgezet. Kamerleden en plaatselijke autoriteiten verklaren zich haastig solidair met het arme Turkse gezin en er wordt zelfs een plein naar de familie vernoemd... Het is allemaal zo vreselijk opportunistisch. En alleen maar omdat niemand wil worden verdacht van racistische sympathieën. Het lijkt wel een nieuw taboe. Minderheden leggen te vaak de nadruk op hun slachtofferrol. Neem nou de moord in Medford (Oregon) op twee lesbische vrouwen, die het slachtoffer werden van een seriemoordenaar. Al voor de lijken gevonden werden, claimden homo-organisaties dat de vrouwen vermoord waren omdat ze lesbisch waren. Toen kwam het moment dat de moordenaar werd aangehouden en een hele serie moorden bekende. Hij verklaarde dat de gepleegde moorden niets met de sexuele geaardheid van zijn slachtoffers te maken hadden. Maar de pers hield geen rekening met de verklaring van de moordenaar en bleef maar hameren op de veronderstelde anti-homogevoelens achter de dubbele moord in Medford."

Zie je niet dat ik bezig ben? Ik bel ze straks wel terug.

Henrickson blijft ervan overtuigd, dat men niet zo snel moet concluderen dat een misdaad om racistische redenen wordt begaan en haalt daarbij een ander geval aan. De homosexueel Carl Riege werd door drie mannen aangevallen toen hij na een avondje stappen in een homobar naar huis ging. Hij werd onmiddellijk in elkaar geslagen. Riege verloor een oog tijdens het gevecht. De homo-organisaties en de pers waren ervan overtuigd, dat Riege gemolesteerd was vanwege zijn sexuele geaardheid. Riege denkt daar zelf heel anders over: diefstal zou volgens hem de aanleiding zijn. "Als ze het op mijn homosexualiteit hadden begrepen, dan hadden ze me beledigd en uitgescholden... en dat hebben ze niet gedaan," aldus Riege. Dat neemt niet weg dat de samenleving door het voorval gealarmeerd was. Ene Eden Fonvielle, die geld inzamelde voor Riege, gaf later toe: "Het ging me eerlijk gezegd niet eens om de vraag of hij werd aangevallen omdat hij homo was. Het simpele feit dat er iets was gebeurd dat in de krant kwam, trok me aan."

* * *

Wilcox maakte een studie van politiek radicalisme in de VS. Hij signaleert dat er vooral binnen belangenorganisaties mensen rondlopen, die in de eerste plaats aan hun eigen belang denken. Vooral mensen, die een politieke carrière ambiëren. Gegevens die zij over racistisch geweld verstrekken moet meestal met een korreltje zout worden genomen. "In door een lesbische groepering verstrekte statistieken over geweld tegen homo's in Oregon werden ook de cijfers uit San Francisco en New York meegenomen. Bovendien hanteerde de beweging een zeer ruim begrip van het woord 'misdaad'. In haar ogen was het dragen van een badge met een humoristische - doch anti-homo - tekst ook een misdaad."
Volgens Levin en McDevitt is "een brandend kruis in de tuin van een zwart gezin reden tot paniek voor alle negers. Precies zoals alle vrouwen zich bedreigd voelen, als er een vrouw in hun straat wordt aangerand." Daarom moeten we hard optreden tegen de echte racisten, maar ook tegen degenen die er een slaatje uit proberen te slaan. De laatste jaren zien we dat racistisch geweld steeds wreder wordt. Het lijkt wel of de huidige generaties zich de wreedheden van de Tweede wereldoorlog niet meer willen herinneren. Woningen van immigranten worden in Duitsland in de as gelegd... en in Amerika worden kerken, die door negers worden bezocht, in de fik gestoken... Dat is verontrustend, en we moeten er alles aan doen om racisme de kop in te drukken. Maar laten we daarbij met beide benen op de grond blijven staan. Opportunisme kunnen we missen als kiespijn. En valse aangiften ook...

"Op de vrachtbrief staat 'naaimachine'...
Weet u zeker dat u uw bestelling bij de juiste firma hebt gedaan?"

LUCY

De Woestijnkoningin

Foto's van Clive McLean

In het land van de kangoeroes leeft een mooi meisje, dat onlangs tot 's werelds mooiste Woestijnkoningin werd uitgeroepen.
Dat meisje heet Lucy. Ze bezit een ranch midden in de Australische woestenij. Paardrijden is haar lust en haar leven. Na een lange rit door de heuvels laat ze zich verwennen door de mannen, die haar helpen bij het hoeden van de duizenden schapen, die bij de ranch horen.
"In wezen ben ik een echt plattelandsmeisje," vertelt Lucy. "Een boerentrien, die zich verschrikkelijk verloren voelt in de grote stad." Lucy rijdt meestal naakt. Ze houdt van de zon op haar huid. Een zacht briesje streelt langs haar tepels, zodat deze hard worden. "Ik hoef niet zo nodig bekend te worden. Ik hoor hier, midden tussen de jongens die voor mij en mijn dieren zorgen. Tijdens de verkiezing miste ik hen verschrikkelijk. Gelukkig waren er genoeg mannen in de buurt, die aanboden me te troosten."

'S WERELDS ENIGE WOESTIJNKONINGIN

ダイヤ
PET

KWALITEIT IN KIMONO

DE VERBORGEN KUNSTEN VAN DE JAPANSE GEISHA'S

reportage: Christopher Seymour
illustratie: Godfrey Daniels

De Japanse geisha verbergt haar echte ik onder een masker van witte make-up. Desalniettemin oefent ze een mysterieuze aantrekkingskracht op de westers georiënteerde mens uit. De wereld van traditie en vaste omgangsregels schenkt de geisha een hoge mate van geborgenheid. Ze voelt zich op haar gemak en gebruikt haar legendarische charmes om Japans rijkste en machtigste tycoons te verwennen. Schrijver Christopher Seymour slaagde er in om de wereld binnen te dringen, die gesloten blijft voor iedere niet-Japanner. Hij kwam tot de ontdekking dat de geisha anno nu een vrouw van deze tijd is, die ondanks haar moderne opvattingen de conservatieve tradities van haar cultuur in ere houdt.

KWALITEIT IN KIMONO **De hoge huur (15.000 gulden per maand) wordt discreet voldaan, en wel door dezelfde geheimzinnige figuur die Amy's Amerikaanse sportwagen heeft gekocht. Ook betaalt hij de astronomisch hoge contributie (45.000 gulden) voor de sportzaal en de schoonheidssalon, waar ze dagelijks verblijft.**

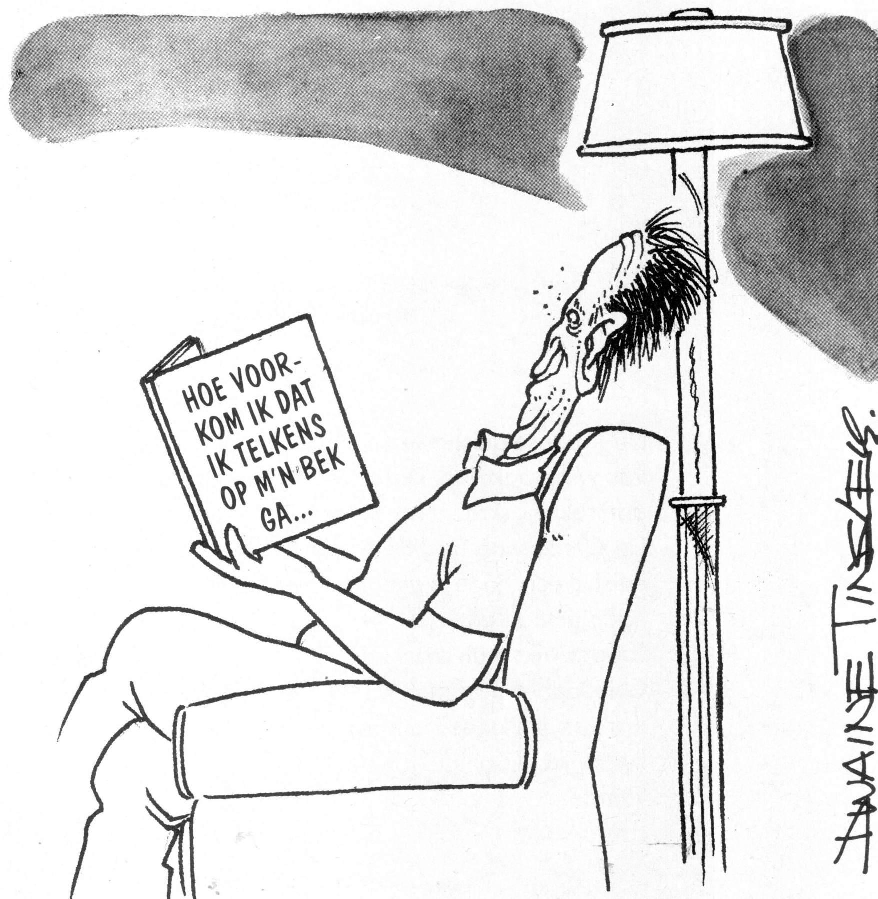
Een warme, regenachtige nacht in Ginza. In een Nissan-sportwagen zitten vier beeldschone hostesses uit een nachtclub in Tokyo. Ze staren naar buiten zonder iets te zeggen. Het is druk op straat, mensen flaneren en kijken etalages. Achter het stuur zit de vijfde schoonheid te schreeuwen en te tieren. Ze zoekt een parkeerplaats, en uiteindelijk lukt het haar om er eentje in te pikken. De vijf jonge vrouwen hebben afgesproken met enkele collegaatjes, die verderop staan te wachten. De koplampen van een taxi op de Kikizuka Avenue verlichten even hun gezichten. Twee meisjes lachen om een grap, een derde controleert de hak van haar schoen. Ze dragen allemaal een duur Chanel-pak. Plotseling wordt ieders aandacht getrokken door een oudere man. Hij roept naar een riksja, die passeert. Nieuwsgierig kijken ze naar het silhouet in de draagstoel op wielen. Zou het een geisha zijn? Alleen zij mogen immers in riksja's rijden. Geisha's zijn heilig, en de upperclass van de Japanse hoeren.

"Je stikt bijna in een riksja, roken kun je beter uit je hoofd laten," lacht Chiyogiku, liggend op het bankje in haar kamer. Ze drukt haar sigaret uit in de asbak. Chiyogiku is nou zo'n geisha. Geboren in de jaren zeventig, in de tijd dat Japan zijn poorten wagenwijd openzette voor de Westerse beschaving, zonder echter zijn eigen tradities op te geven. Geisha's en kabuki-acteurs - de kabuki is een traditionele Japanse theatervorm - dragen kleurrijke pseudoniemen. Zo betekent Chiyogiku 'chrysantenwereld'. In het dagelijkse leven laat deze jonge vrouw van zeventwintig lentes zich echter Amy noemen. Ze woont in een driekamerflat in een luxe wijk in het bruisende hart van Tokyo. De hoge huur (15.000 gulden per maand) wordt discreet door een geheimzinnige man voldaan, dezelfde man die Amy's Amerikaanse sportwagen heeft gekocht. Ook betaalt hij de astronomisch hoge contributie (45.000 gulden) voor de sportzaal en de schoonheidssalon, waar Amy dagelijks verblijft.

* * *

Geisha betekent letterlijk: 'mens van de kunst'. De geisha's worden beschouwd als de aristocraten van de 'mizu shobal' (de waterhandel). Met dit laatste wordt de horeca bedoeld, maar ook het daaraan verwante entertainment. Geisha's omringen hun hoog geplaatste gasten met hun alom gewaardeerde aandacht. Volgens de Japanse statistieken evenaart de jaarlijkse omzet van deze tak van 'waterhandel' die van topmerken als Nissan, Toyota en twintig andere machtige ondernemingen van Japan.

De Japanse Jan Modaal kan zich geen geisha veroorloven, maar kan kiezen uit verschillende gezellige bars, waar lieftallige jongedames aangenaam met hen babbelen en een drankje serveren dat gemiddeld bijna - schrik niet - 300 gulden kost. Ook kan hij relaxen in een van de vele 'wasgelegenheden', waar hij zich na het bad kan laten masseren. Meestal neukt hij daarna nog even een hostess, voor hij de trein naar huis pakt. De meeste Japanners wonen in de uitgestrekte wijken buiten de grote steden.

Je moet echt een VIP zijn, wil je toegang krijgen tot een 'ryotei'. Deze restaurants maken geen reclame en je moet relaties hebben om toegelaten te worden. Het bijzondere aan een ryotei is dat het geen eigen keuken heeft, ook al is het een restaurant. Het ademt de stijl en de gastvrijheid van de oude Japanse herbergen en dat wil zeggen dat er meer dan genoeg drank en geisha's aanwezig zijn. De ryotei is bij uitstek de plaats waar directeuren van topondernemingen als de Mitsui Bank, Nippon Steel en Mitsubishi en leden van de regerende Liberaal Democratische Partij elkaar ontmoeten.

In tegenstelling tot de hostesses in de gelegenheden voor de 'gewone' man is de geisha een gedistingeerde en door de Japanse maatschappij gerespecteerde dame. Ze is ontwikkeld en heeft zich de klassieke kunsten (muziek, bloemschikken en calligrafie) eigen gemaakt. Ze is onderhoudend en kan moppen tappen, grapjes maken en flirten. Sex behoort niet tot haar bezigheden tenzij een heer bereid is om haar voor de rest van haar leven een luxe-leventje te bezorgen (huis, auto, juwelen).

De geisha-traditie stamt nog uit de zeventiende eeuw, toen wit geschminkte vrouwen de leiding hadden van de luxe bordelen uit die tijd. Terwijl de klant op zijn beurt wachtte, werd hij door de geisha aangenaam bezig gehouden. Een geisha kon zingen, dansen en moppen vertellen; de klant hoefde zich geen moment te vervelen. De geisha wilde niet dat de klant naar een concurrent ging! Later boetten de prostituees onder invloed van het Westen aan prestige in. Toch behielden de geisha's een unieke status. Tot aan het eind van de vorige eeuw bepaalden zij de mode in Tokyo. Achter de coulissen oefenden zij grote invloed uit op de politiek. Nu staan we aan de vooravond van de éénentwintigste eeuw. De samouraï zijn uitgestorven en Japan is een van de meest geïndustrialiseerde landen ter wereld geworden. Maar de geisha is gebleven. Zij is het laatste bolwerk van de Japanse cultuur, de hoedster van eeuwenoude tradities, de godin van de charme en de verleiding.

In de flat van Chiyogiku hangt een door Andy Warhol gemaakt portret van Mick Jagger. Voor de zacht leren canapé pronkt een Sony flatscreentelevisie. Verder bevat de woonkamer twee comfortabele fauteuils en een stereoinstallatie. Bovenop de installatie ligt een CD van van Halen. Chiyogiku oogt als iedere welgestelde moderne vrouw. Ze vertegenwoordigt de Japanse vrouw van deze generatie. Ze is lang en slank, ze eet (te vaak) bij MacDonald's en speelt een prominente rol in de economie van het land van de Rijzende Zon. Haar lange benen verdwijnen grotendeels onder een lang, grijs t-shirt, waaronder ze een eveneens grijs slipje van Calvin Klein draagt. Maar ondanks haar moderne uiterlijk beweegt Chiyogiku zich met een bijzondere sierlijkheid voort. De man, die haar onderhoudt, is een zevenenvijftigjarige effectenmakelaar. De jonge geisha heeft het financieel prima voor elkaar. Aan de andere kant voelt ze zich sexueel gefrustreerd. Haar 'danna' (baas) heeft het veel te druk met zijn werk en met zijn gezin, dat in een land-

MISSION IMPOSSIBLE

KWALITEIT IN KIMONO **De jonge geisha heeft het financieel prima voor elkaar. Aan de andere kant voelt ze zich sexueel gefrustreerd. Haar 'danna' (baas) heeft het namelijk veel te druk met zijn werk.**

huis buiten de hoofdstad woont. "Als hij komt," zegt ze met een wat bittere toon in haar stem, "dan hebben we amper de tijd om elkaar aan te raken."

Maar Chiyogiku draagt een goed bewaard geheim bij zich. Dat 'geheim' heet Masa, en hij is een jonge, veelbelovende executive van een grote platenmaatschappij. "Als je eenmaal een geisha hebt leren kennen," zegt Masa, "dan hou je haar het liefst voor jezelf. Rijke mannen geven kapitalen uit voor een paar uurtjes met een geisha. Het heeft me trouwens een aardige duit gekost om bij Chiyo binnen te komen en ik weet niet of ik me haar eigenlijk kan veroorloven." Chiyogiku kijkt veelbetekenend naar zijn kruis en Masa slikt.

We rijden met Chiyogiku mee door het labyrinth van de Tokyose straten. Terwijl we door de duurste winkelstraat van de hoofdstad rijden, vult de auto zich met sigarettenrook. "Elke ochtend moet ik naar dansles, ander gaat dat ten koste van mijn reputatie. Denk in hemelsnaam niet dat onze klanten geïnteresseerd zijn in cultuur en talent. Ze kijken veel liever stiekem onder onze kimono, want ze weten dat we geen lingerie dragen." Chiyogiku parkeert de auto en haalt drie kimono's van de stomerij. Reinigingskosten: tweeduizend gulden. Aan een nieuwe kimono hangt overigens een prijskaartje van 60.000 gulden.

"Ik was al op de hoogte van de Nomura-affaire voordat het hele verhaal in de krant kwam," vertelt Chiyogiku zonder dat we er naar vroegen. Het schandaal rond de belangrijkste effectenmakelaar aan de beurs van Tokyo kwam in 1991 aan het licht, toen Nomura Securities in opdracht van de Yakuza, de Japanse maffia, een groot pakket aandelen had verhandeld. Verschillende captains of industry waren erbij betrokken en die betrokkenheid betekende een ernstige klap voor de goede naam van het Japanse bankwezen. "Maar die affaire was maar het topje van de ijsberg," vertelt Chiyogiku. "Ik heb met vrijwel alle belangrijke mannen van de stad gewerkt, en geloof me, ze zijn allemaal corrupt. Zo gaat dat nou eenmaal in Japan."

* * *

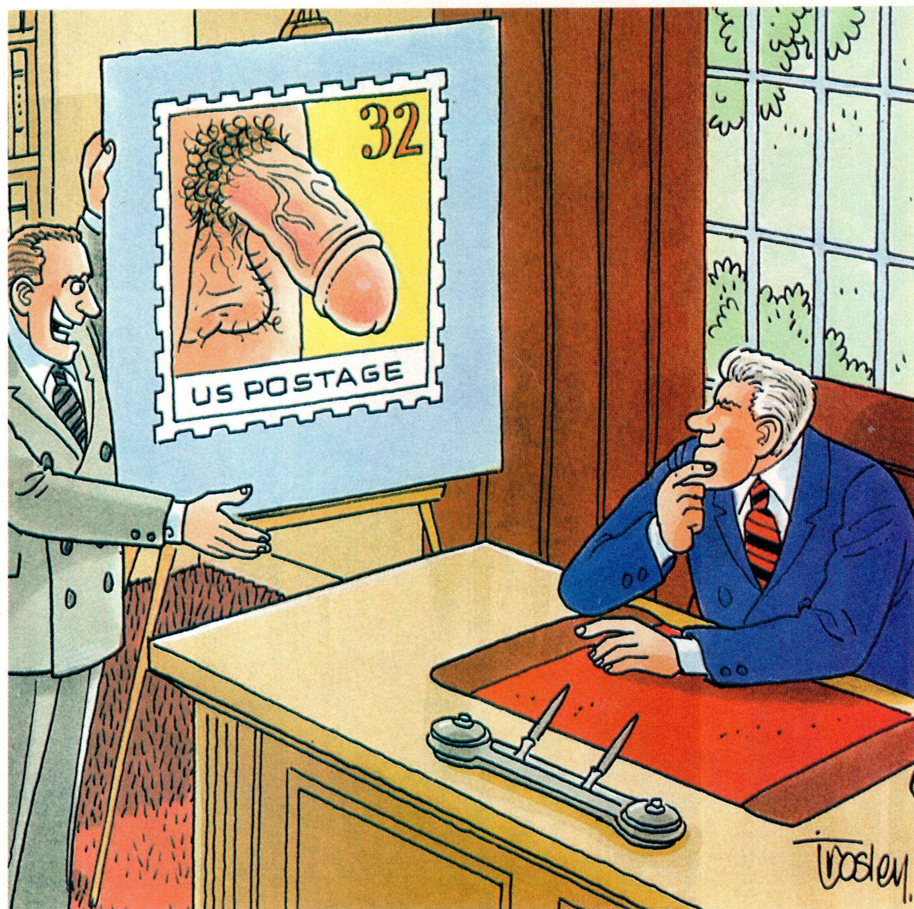
Satoyoshi Fukumura voelt zich aangetrokken tot de Westerse cultuur. Als jongen reed hij al in een Amerikaanse slee en kleedde hij zich hetzelfde als zijn Amerikaanse leeftijdsgenoten. Hij smeerde brylcream in zijn haar en rookte Lucky Strikes, die hij met zijn Zippo aansteker aanstak.

Japan werd een tweede 'Wirtschaftswunder' en Fukumura groeide mee. Hij sprokkelde zijn eerste miljoen bij elkaar toen hij tweeëndertig was. Nu is hij eenenvijftig en ziet zichzelf nog steeds als een playboy. Met zijn atletische figuur, zijn flitsende plezierjacht, zijn stijlvolle Jaguar en patserige Cadillac kan de huizenmakelaar net zo veel vrouwen krijgen als hij wil. Hij is gescheiden; zijn vriendin is een achtentwintigjarig fotomodel. Ondanks Japans huidige economische malaise, die tot een ineenstorting van de huizenmarkt leidde, lijkt het wel of Fukumura onbeperkt met yens kan strooien. Om een eenvoudige zakendeal te vieren, trakteert hij zijn potentiële klant op een avondje in Ginza - kosten (hostess inbegrepen): ongeveer 6.000 gulden. Voor een iets belangrijker contract trakteert Fukumura zijn klant op een blonde rondborstige Zweedse. Als het een beetje meezit volstaan een of twee neukpartijen om de koper het felbegeerde koopcontract te laten tekenen. Maar voor iets met echte allure grijpt de vlotte, moderne Fukumura terug naar de eeuwenoude tradities van zijn land.

Dan belt hij Makie, een vroegere geisha die sinds een jaar of vijftien een ryokey runt in dezelfde wijk waar Fukumura woont.

Makie is vijfenveertig. Ze heeft de leeftijd om 'madame' te zijn. Haar mooie gezicht heeft iets weg van een Japanse uitvoering van Sophia Loren. Ze rookt aan één stuk door als ze met Fukumura praat en trekt regelmatig een pakje tabak uit de mouw van haar groene kimono. "Een diner met acht gerechten en vier geisha's? Dat kan, meneer..." Makie trommelt vervolgens Michiko, Rinya, Akae en Maiko op. Het zijn de dames, die ze de 'sumo-groupies' noemt. Kosten van dit avondje: anderhalve ton...

* * *

Toegegeven, meneer de President... Het is een beetje gewaagd, maar denk eens aan al die vrouwen die straks aan uw snikkel likken...

Paf!

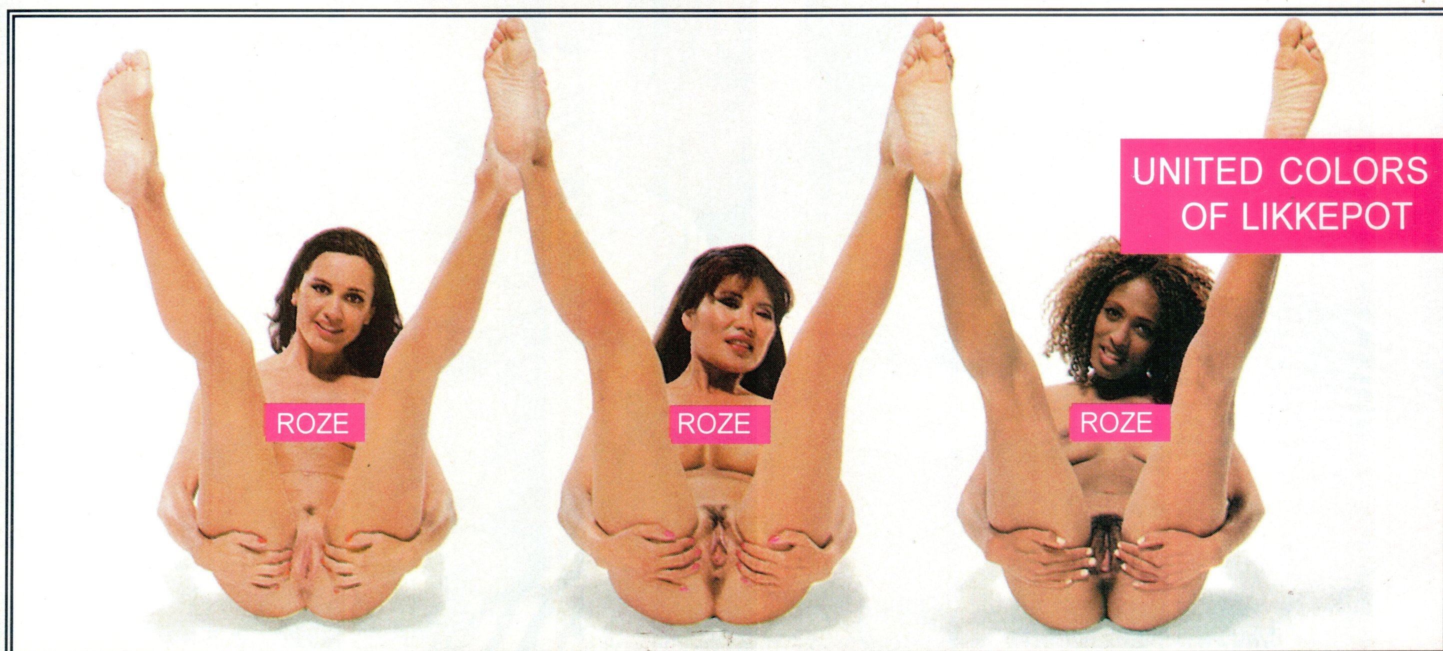
Kotonowaka slaat met zijn vuist in het dikke gezicht van Daishoyama. De dikke man deinst terug. Kotonowaka loopt met zijn 175 kilo lichaamsgewicht dreigend op zijn opponent af, grijpt hem beet en gooit hem buiten het kleine, vierkante speelveld. Met zijn rechte neus en zijn geprononceerde kaak is Kotonowaka voor de Japanse vrouw wat Marco Borsato is voor de Nederlandse vrouw.

Maiko is een tweeëntwintigjarige geisha. Ze heeft sensuele lippen. Ze is verliefd op de sumoworstelaar en slaat geen enkel duel van haar vrijer over. Ze volgt het gevecht op de televisie met haar Japanse gitaar op schoot. Ze zou moeten oefenen, maar ze kijkt gehyptoniseerd naar de lillende vleesmassa's op het scherm. Gefascineerd staart ze naar de opzwellende biceps van haar sportheld. Haar kapsel is al op orde, de rest nog niet. Ze heeft een witte badmantel omgeslagen. Ze moet over een paar uur aan het werk. Maiko kent haar vader niet, en mist hem daarom ook niet. Toen ze vijftien was leerde haar tante, die ook geisha was, haar de geheimen van het vak. Toen ging ze van school. De meeste geisha's zijn dochters van geisha's. Over het algemeen onderhouden de meisjes geen contacten met hun vaders, die brave huisvaders zijn en bij hun wettige vrouw en kinderen in een ander deel van de stad wonen. De geisha-clan is een vrouwenbastion in een wereld, waarin mannen de scepter zwaaien. Er bestaat een ongeschreven wet, dat een geisha niets doorvertelt van wat ze tij-

dens haar werk opvangt. Wat ze hoort kan zo belangrijk zijn, dat het regeringen en multinationals ernstige schade zou kunnen toebrengen, als de informatie bekend zou worden.
Een andere ongeschreven wet is, dat geisha's nooit trouwen. "Ik zie mezelf niet getrouwd," zegt Makie. Het meisje, dat bovenal een gehaaid zakenvrouwtje is, is zeer gehecht aan haar vrijheid. Dat neemt niet weg dat mannen en hun geld aan de basis staan van haar bestaan. "Ik zou graag kennis maken met een rijke man," verzucht Maiko. "Zijn leeftijd is niet belangrijk." Kotonowaka, haar sumo-kampioen, komt niet in aanmerking. "Hij is ongelooflijk goed en ik ben dol op hem... maar sumo levert geen 'big money' op."
Het object, waarmee makelaar Fukumura druk doende is, betreft een vijftien hectaren groot terrein. Volgens onafhankelijke experts is de grond prima geschikt als bouwterrein. De feestelijke avond inbegrepen, heeft Fukumura al bijna anderhalf miljoen gulden in dit project gestoken. Aan het einde van deze zorgvuldig georganiseerde avond (inclusief heerlijke jasmijngeur en een uitgelezen diner op met zeldzame bloemen versierde tafels) geniet het gezelschap na bij een glasje sake. De sfeer is ontspannen. Terwijl de zakenman roddelt over een bekende politicus, die een verhouding heeft met de vrouw van een maffiabaas, schuiven plotseling de papieren wanden open. De geisha's doen hun intrede. Deze vrouwen zijn in hun zijden kimono's, met hun perfect gekapte haar en puntgaaf opgemaakte gezichten het toonbeeld van Japanse schoonheid. Ze zijn niet te vergelijken met de moderne jonge vrouwen, die het diner hebben opgediend. De geisha is tegelijkertijd respectabel en frivool, onderdanig en onafhankelijk. Vierhonderd jaar ervaring en traditie hebben haar zo gemaakt. Elegant glimlachend waait Maiko sierlijk met haar waaier. Akae's wit opgemaakte gezicht lijkt wel transparant. Fukumura's gasten zijn blij verrast. Tevreden heft de gastheer zijn glas en stelt voor om te toosten op de transactie. Zijn relaties volgen zijn voorbeeld, de zaak is beklonken. Fukumura kan opgelucht ademhalen. Zijn investering in tijd, moeite en geld heeft zich dubbel en dwars terugbetaald, de opbrengst zal zeker tweehonderd keer hoger zijn.

* * *

Jaarlijks verdient een gemiddelde geisha een salaris van tussen de één en twee ton. Daarbij zijn de talloze geschenken en fooien, die niet aan de belastingdienst worden opgegeven, niet inbegrepen. Als topgeisha verdient Chiyogiku een kleine vijf ton per jaar. "Zal ik je eens precies vertellen wat het verschil is tussen een hostess en een geisha?" vraagt ze met een guitige blik in haar ogen. We staan in de hal van een gebouw van Sony, waar Chiyogiku na een avond hard werken wacht op de taxi die haar naar huis zal brengen. Uit de mouw van haar kimono tovert Chiyogiku een langwerpig pakje te voorschijn. Ze opent de doos en laat een gouden, met diamanten versierd horloge zien. Dan klapt ze de doos voor onze ogen dicht en lacht: "Kijk, dit is het verschil!"

TODD EN JENNY

DE BOEKHOUDER EN ZIJN HONGERIGE VROUW

Vrijdagmiddag, half zeven. Jenny slaakt een zucht van verlichting als ze haar echtgenoot hoort binnenkomen. Ze rent naar de ingang van hun knusse woning en springt hem om z'n nek.
"Kalm, kalm," roept Todd gevleid. Hij is boekhouder bij een uitgeverij. Door de stof van zijn broek heen streelt Jenny zijn onrustig bewegende lul.
"Ik ben moe," klaagt Todd desondanks.
Jenny doet net of ze die laatste opmerking niet heeft gehoord en ritst zijn gulp open. Geroutineerd haalt ze de worst uit z'n verpakking. Todd raakt even in paniek. Hij zoekt een excuus.
"Zal het eten niet aanbranden?"
Jenny giechelt. "Nee hoor, maak je maar geen zorgen..."
Todd is bekaf. Hij heeft een zware dag achter de rug en kan geen pap meer zeggen. "Ik kan niet meer, Jenny. Alsjeblieft, laat me even op adem komen..."
"Hoe lang moet ik dan wachten? Ik heb de hele dag naar dit moment uitgekeken," klaagt Jenny met een pruillipje.
Ze laat zich op het bed neervallen en begint haar vochtige kutje te bewerken.
Verwonderd kijkt Todd naar zijn geile vrouw. Zijn lul kijkt mee en groeit uit tot een glorieuze paal. Dan wordt de aanblik van zijn vrouw hem teveel en knielt Todd voor Jenny neer. Gulzig steekt hij zijn tong tussen haar billen. Als hij even later zijn hoofd opheft om hijgerig adem te halen, weet hij nog uit te brengen: "Laat het eten maar zitten! Aan jouw kutje heb ik vanavond genoeg..."

FOTO'S VAN VIV THOMAS

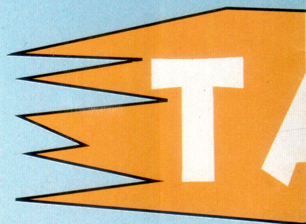

ABATHA & LAILAI

Tabatha en Lailai zijn twee aantrekkelijke nakomelingen van de eens zo trotse Indiaanse stam, de Sioux. Enkele jaren geleden verlieten ze het reservaat om te gaan genieten van de geneugten van de blanke, Amerikaanse maatschappij. Gevraagd naar de top drie van de zegeningen van de westerse samenleving, antwoordt Tabatha zonder na te denken: "hoge hakken, dildo's en pizza's!"
"Je vergeet de leuke mannen," haast Lailai zich te zeggen.
Sommige dingen bevallen het tweetal minder. "We worden min of meer gedwongen om beha's en slipjes dragen." Tabatha laat ons haar grote borsten zien. De tepels hebben de kleur van versgebrande koffie. "Deze zijn door de zon gekleurd. Maar in de stad kan dat natuurlijk niet!"

De meisjes houden zich intensief bezig met de rassenproblematiek. "Wat wij niet kennen, is jaloezie. Daar hebben we in het begin wel problemen mee gehad. Bijvoorbeeld als we met een leuke man naar bed gingen, die getrouwd bleek te zijn." Lailai mengt zich in het gesprek: "Verder kennen we geen taboes en vrijwel alle blanke vrouwen wel. Die zijn opgevoed met het opgeheven vingertje. Dit mag niet en dat mag niet. Ik heb ooit eens in een artikel gelezen dat er in de middeleeuwen geen taboes waren. Door de bemoeizucht van de kerk werd dat snel anders. En met die erfenis zitten de blanken nog steeds opgescheept. Wij zijn gewend om onze instincten te volgen. We vinden niets gek of vies. Homosexuele contacten zijn heel normaal, net als vroeger bij de Grieken en de Romeinen trouwens."
Lailai glimlacht als we haar een compliment maken voor haar geschiedeniskennis.
"Kijk, dat is de reden waarom we er geen bezwaar tegen hebben dat jullie een lesbische fotoreportage van ons maken," vervolgt Tabatha. "Wij leven in twee beschavingen. Staat er niet in jullie Bijbel: "onderzoek alles en behoudt het goede? Kijk, en daar zijn wij continu mee bezig..."

Foto's van Clive Mclean

OP Z'N INDIAANS

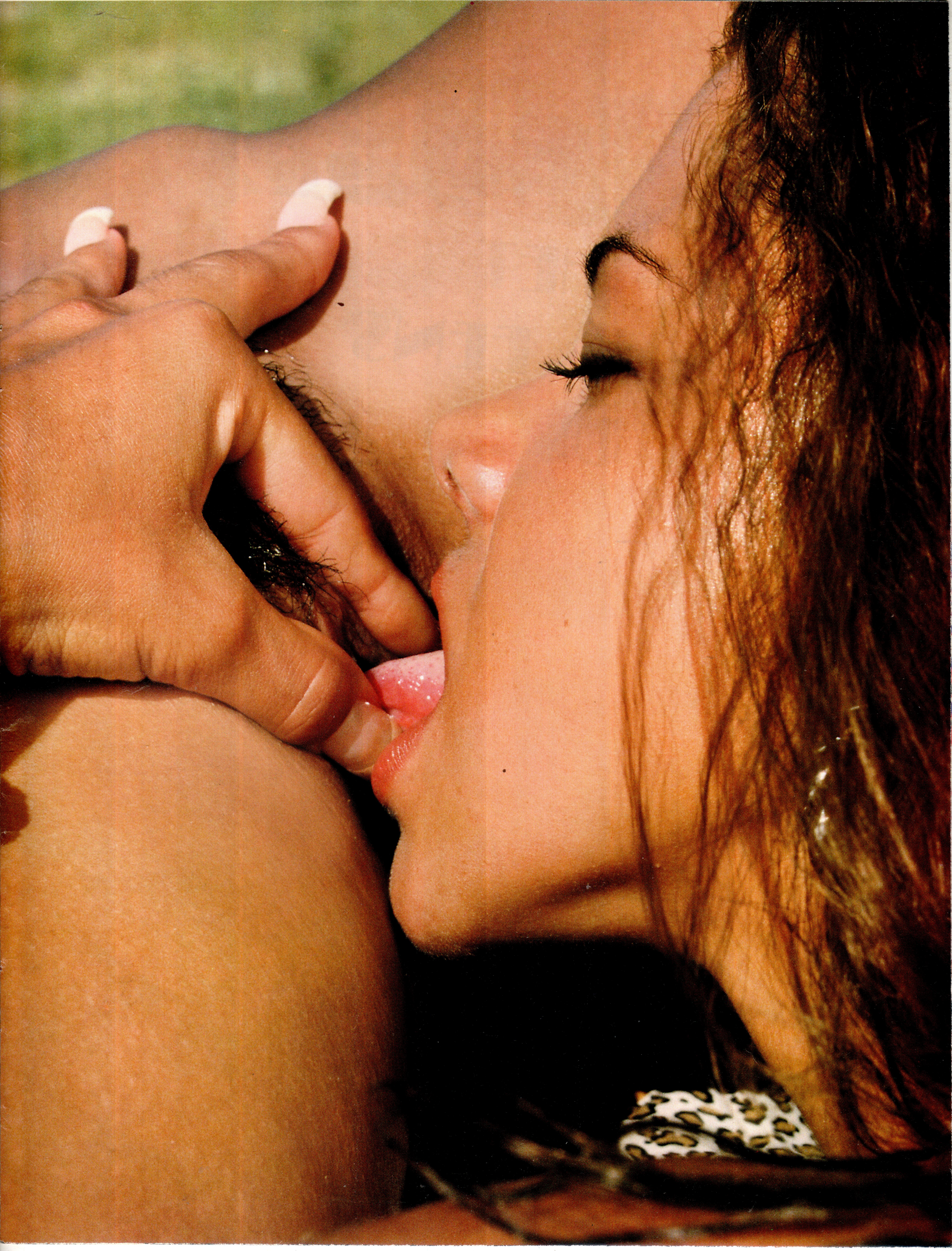

RAVENESS:
DOET HET GRAAG EENS MET U!

HET LEVEN VAN EEN PORNOSTER HEEFT ZIJN AANTREKKELIJKE KANTEN

"Maar niet altijd," voegt Raveness daar aan toe. En zij kan het weten, want ze zit al vanaf haar zestiende in de pornobusiness. "Het vervelendste van mijn beroep is het wachten, wachten en nog eens wachten."

Raveness' poesje - om maar eens een verleidelijk lichaamsdeel te noemen - heeft al heel wat orgasmes teweeggebracht, schatten wij zo met onze professionele blik. Ze vertelt ons dat ze veel mannelijke tegenspelers maar watjes vindt.

"Na een paar minuten beffen en neuken zijn de heren al doodop en willen ze weer een pauze! Dat is toch te gek voor woorden... Je bent pornoster of je bent het niet..."

Liggend op de bank kijkt ze ons verontwaardigd aan. Haar zwarte ogen fonkelen.

"Ik heb de regisseur voorgesteld om amateurs te gebruiken. Ik heb het idee dat die veel beter kunnen neuken dan mijn collega's. Een ideetje voor HUSTLER? Jullie schrijven een prijsvraag uit en ik stel me beschikbaar om de deelnemers uit te proberen. Ja, ook in andere landen dan Amerika. Ik ben nog nooit in Holland geweest en wil jullie mooie land graag eens bezoeken. Weet je, ik heb me altijd afgevraagd of die Hansje Brinkers nou werkelijk zijn VINGER in die dijk heeft gestopt. Hahaha. Grapje. Nou, wanneer kan ik komen? Plaats een foto over twee pagina's van mij. Ik zal dan extra verleidelijk kijken en aan de Nederlandse HUSTLER-lezer denken." (pag. 70 en 71 - red.)

fotografia: clive mclean

Britta

Reist met...

Iedereen weet dat reizen met de Newyorkse metro nogal met risico's met zich meebrengt. Vooral als je er aantrekkelijk uitziet. Brittany heeft jarenlang als serveerster in een bar in Manhattan gewerkt. Omdat ze zo weinig verdiende, moest ze iedere dag met de metro naar haar werk. "Dat ik nooit ben aangerand mag een wonder heten," vertelt Brittany. "Ik ben blij, dat ik model ben geworden. Ik verdien nu veel meer en kan me de luxe van een auto veroorloven. Toen ik de fotograaf van HUSTLER vertelde dat ik een paar jaar heen en weer had gependeld, stelde hij me voor om een plaatjes in de metro te schieten. Ik zou me dan geen zorgen hoeven te maken (er gingen genoeg mensen van HUSTLER mee om me te beschermen) en tegelijkertijd zou ik dan kunnen fantaseren dat ik aangerand werd."

Brittany glimlacht even.

"Een vrouw is een dualistisch wezen," vertelt ze. "Aan de ene kant is ze zo preuts als maar zijn kan, en aan de andere kant droomt ze ervan om te worden aangerand door een kerel die geen rekening met haar houdt en zijn lul keihard in haar ramt."

Quit smoking.
The lives you save...
could b
The New York Times
ny
...de metro van 19.30 uur

could be theirs.
SK8

Beaver Hunt

Actieve Amateurs

De tweeëntwintigjarige Andrée woont met haar vriend in Brussel en leest regelmatig de HUSTLER. Ze hoopt ooit eens haar fantasie waar te maken en dat is dat ze het graag eens zou doen met drie mannen tegelijk. Haar vriend heeft geen bezwaar, maar zelf durft ze nog niet goed. *(Gefotografeerd door vriend Jules)*

Jannie (23) schrijft ons dat ze op zoek is naar een jong stel, waarvan de vrouw bi is. Ze wil geen contactadvertentie zetten en daarom probeert ze het op deze manier. Ze hoopt dat de plaatsing van haar foto in HUSTLER genoeg reacties oplevert. Jannie is vaak te vinden in de bekende uitgaansgelegenheden van Utrecht. *(Gefotografeerd door een vriendin)*

Emma (18) wil graag fotomodel worden en voegde een heel professioneel kiekje bij haar brief. Maar eerst, schrijft ze, gaat ze aan de Hogeschool voor Journalistiek en Communicatie in Utrecht studeren. Mocht het later met haar carrière als fotomodel niet goed lukken, dan kan ze altijd nog terugvallen op haar opleiding als journaliste.

Kom over een paar jaar eens met ons praten, Emma!

Gefotografeerd door haar vriend (die inderdaad fotograaf is)

Kimberly (28) is een rasechte Amerikaanse uit de staat Kentucky. Ze is werkzaam bij een grote stokerij van bourbon-whisky. Kimberley houdt van koken, paardrijden en onder een heldere sterrenhemel tussen het uitgebloeide maïs neuken. Kimberly zou graag een Prins op een Wit Paard ontmoeten, die haar naar zijn kasteel - en zijn hemelbed zal voeren. Prinsen en kastelen zijn schaars in Amerika, dus reacties uit Europa zijn welkom.

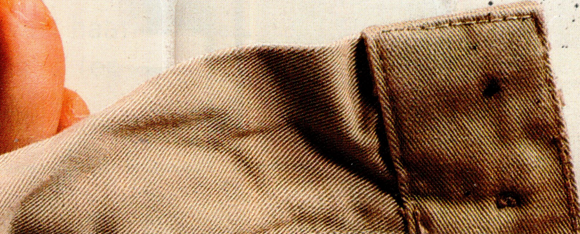
Gekiekt door haar jongere zusje

Deze exotische schoonheid heeft een niet minder exotische naam: Malina. Ze is twintig jaar jong en geboren en getogen in Roemenië. Ze zegt liever niet waar ze woont, zolang ze nog geen verblijfsvergunning heeft. Malina houdt van dansen. Ook schoenen kopen is een favoriete bezigheid van haar. Net als pijpen overigens. Ze drijft mannen tot radeloze waanzin met haar speelse tongetje. Zo'n meisje verdient toch een verblijfsvergunning, niet dan?

Gefotografeerd door een kennis

Dit is Rita (24), een prachtmeid die nogal verlegen overkomt, maar dat is slechts schijn. "Dat ik zo weinig zeg, komt door mijn opvoeding," vertelt Rita ons door de telefoon. "Mijn moeder is Spaanse en Spaanse vrouwen zijn niet zo spontaan. Behalve als ze kwaad worden! In dat geval kun je je beter bergen!" Rita vindt anale sex heel opwindend. "Veel meisjes houden er niet van, maar die weten gewoon niet wat ze missen. De eerste keer neuken is ook niet lekker, maar naderhand is het gewoon het fijnste wat er is. En zo is het met anale sex ook."

Genomen met de zelfontspanner

Maak kennis met Anneke. Anneke is de plaatselijke schoonheid in een Drents dorpje en omdat ze in dat kleine pestpokkedorpje woont, wordt er voortdurend over haar geroddeld. De HUSTLER is gewoon bij de sigarenhandelaar in de hoofdstraat verkrijgbaar, dus... wil ze liever niet dat iedereen haar herkent. Waar dat kleine plaatsje dan wel te vinden is? Dat kunnen we uiteraard niet verklappen, wèl dat het in de buurt van Emmen is

Gefotografeerd door haar echtgenoot.

De achtentwintigjarige Coby werkt in een gezellig Amsterdams café. Cobie is een echte Mokumse, die graag over de grachten fietst en naar de thuiswedstrijden van Ajax gaat. Het is haar liefste wens om eens een avondje (èn nacht) met een van de knappe negers uit de ploeg te rollebollen. Laten we voor haar hopen dat die jongens HUSTLER lezen...

Gefotografeerd door een vriend

Nog een Amsterdamse, maar dan import. Betty heeft psychologie gestudeerd aan de VU. Ze zoekt nu emplooi in een van de ziekenhuizen. Haar man is best trots op haar en op haar mooie figuur. Samen zouden ze graag eens met een leuk bi-meisje in contact komen om met z'n drieën met sex te experimenteren. Betty vertoeft regelmatig op allerlei chatkanalen, dus daar kunt u een afspraakje regelen.

Gefotografeerd door haar man

Petra (29) wil graag in contact komen met een man, die geen enkel taboe kent. Petra heeft net als Betty (zie boven) psychologie gestudeerd en doet nu onderzoek naar het verschil in gevoelens tussen mannen en vrouwen tijdens de geslachtsdaad. In haar onderzoek gaat ze heel ver. Soms speelt ze een rollenspel, waarbij zij de rol van de man speelt. Dan douwt ze de man zonder scrupules een dildo in z'n kont... Geïnteresseerd? Hou de chatkanalen op Internet in de gaten. Haar nickname is Tatiana.

Gefotografeerd met de zelfontspanner

Christina heeft behoefte aan een échte lul en niet aan die lullen die er bij haar in de buurt van Gouda rondlopen. Christina is éénentwintig en wil nou wel eens wat. Ze weet van twee leuke jongens in haar buurt dat ze de HUSTLER lezen. Die jongens zullen haar ongetwijfeld van deze foto herkennen. Deze jongens zijn door haar van harte uitgenodigd om eens avondje langs te komen.

Gefotografeerd met de zelfontspanner

Deze jonge vrouw laat zich Samara noemen. Ze is vierentwintig lentes jong en baliemedewerkster bij een bank. In haar vrije tijd ligt ze graag op de bank (thuis!) te stoeien met een van haar geile minnaars. Haar stoutste droom? Niet moeilijk... Vrijen met haar baas in de kluis van de bank!
Gekiekt door haar 'date'

Constance is zevenendertig en mag er nog best wezen. Ze is Française en komt uit Lille. Ze is lid van een nudistenvereniging en bezoekers van naaktstranden aan de Franse kust en in Nederland (de Vlietlanden bij Voorschoten) maken een goede kans haar tegen het lijf te lopen. Voor haar verjaardag kreeg ze van haar man een piercing in haar clitoris.
Gefotografeerd door haar echtgenoot

Tara gaat na een picknick meestal even zonnebaden. Uiteraard doet ze dat naakt en haar favoriete houding is languit met haar benen wijd. Tara 'pickneukt' graag, zoals ze dat noemt. Pickneuken houdt in dat ze voorbijkomende mannen uitnodigt om een hapje mee te eten en haar vervolgens te nuttigen als dessert. We vermoeden dat er weinig mannen zijn, die aan de uitnodiging van deze dertigjarige geen gevolg geven...
Gefotografeerd door een voorbijganger